

ஐந்தாமரம் ஐந்தாமரம் ஐந்தாமரம் ! தப்பி வரும் மக்களை, மீண்டும் சிறை வதைத்துள்ள பரேனவாத அரசு. அங்கு தருநாயைப் போல் கல்லெறி வாங்கி ஓடியவர்கள், இங்கு மிருகக்காட்சி சாலையில் போல் நரேத்துக்கு பரேனவாத மணியடித்தால் உணவு. மற்றும் படி எங்கும் ஓரே சிறை தான். சூதந்திரமான நடமாட்டம் முதல் சூதந்திரமாக வாய் திறந்து கதகைக்க கட்ட முடியாத மனித அவலநிலை.

இந்த மக்களின் வாழ்வையிட்டு எழும் கஞ்சல்கள் கட்ட போலியானவை. இந்த மக்களின் பெயரில் புலிகளும் அவர்களின் பிணாமிகளும் விரும்புவது என்ன? சூதந்திரமான நடமாட்டத்தை அனுமதித்து, இதன் மூலம் தமக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தும் வண்ணம் நாலு கண்ணு வடிக் காதா என்பது அவர்கள் கவலை. இப்படி தமது ஆட்கள் மக்களின் பெயரில் சூதந்திரமாக நடமாட வேண்டும் என்ற விரும்பம், கவலை.

மறுபக்கத்தில் இந்த திறந்தவெளி சிறையைக் காட்டி, வன்னியில் தாம் தடுத்து வதைத் திருக்கும் மக்களை விடுவிக் காமல் இருக்க, நியாயம் கற்பிக்க உதவும் என்ற நம்பிக்கை. இதற்கு வெளியில் மக்களையிட்டு எந்த கவலையும் புலிக் கு கிடையாது.

மறுபக்கத்தில் அரசு புலிகளின் ஊடாருவலைக் காட்டி, திறந்தவெளி சிறைக் கட்டத்தில் மக்களை அடகுத்து வதைத்து வடிகட்ட முன்கின்றது. இதற்கு அப்பால் அவர்கள் மக்கள் என்பதையே, அது கண்டு கொள்வது கிடையாது. தமிழன் என்ற புறக்கணிப்பு, இன சூத்திரிப்பு.

இப்படி தமிழினம் யாருமற்ற அனாதையாக, அவனவன் தவேகைக்கு ஏற்ப இழிவாடப்படுகின்றான். அவர்கள் தமக்கு நடந்ததை வாய் திறந்து கதகைக்க கட்ட இன்றோ இந்த நாட்டில் சூதந்திரம் கிடையாது. இப்படி அந்த மக்களின் கவலைகள் முற்றிலும்

வறேறு.

அவர்கள் தம் உற்றார் உறவினரை சந்திக்க முடியாமல் அழுகின்றனர். அவர்கள் தாம் விட்டு வந்த, பிரிந்து வந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் நிலை திரியாது அல்லலுற்று தவிக்கின்றனர். ஒன்றாக புவியில் இருந்து தப்பி வந்தவர்களை பரிசீலனை செய்வதில் சிறையில் பிரித்து, ஒருவருக்கு மற்றவர் கதி திரியாது தவிக்கும் மனங்கள். இறப்புகள், காயங்கள், எங்கு ஏது என்று திரியாது போனவர்கள் கதியை எண்ணி புலம்பும் மனித இதயம். இதனைவிட போலியான பொய்யான பிரச்சாரங்களால் மௌனச் சலவை செய்யப்பட்ட, உளவியல் அச்சங்கள், பீதிகள், பிரமனைகள். கொடும்மையும் கொடூரத்தையும் கண்டும், அனுபவித்தும் வந்த சமீபத்தின் உளவியல் பாதிப்புகள். இவையெல்லாம் எல்லையற்றது. இதற்கு மேல் திறந்த வளைச்சிறை. இதற்குள் வசதியற்ற வாழ்க்கைகள். கண்காணிப்புகள்.

அச்சத்துடன் கட்டிய இருண்ட வாழ்வு. எதிர்காலம் எதுவென்று திரியாத பிரமை. மண்ணை, நிலத்தை, பொருளாதாரத்தை என எல்லாம் இழந்து தவிக்கும் வறும்மை. கையையும், காலையும் இழந்து தவிக்கும் கொடும்மை. இவை எல்லாம் ஏன், எதற்கு என்று திரியாது போன பிரமை பிடித்த வாழ்க்கை.

இதனைவிட மிக முக்கியமாக, அந்த மக்கள் தமக்கு நடந்ததை வாய் திறந்து சொல்ல அனுமதிக்காமலை. தமது இந்த நிலைக்கு காரணமான குற்றவாளிகளை, சொல்லி புலம்பக் கூட அனுமதிக்காமலை. உலகமும், தமிழினமும், மக்களின் எதிரிகளை இனம் காண, அந்த மக்களை சூதந்திரமாக பிசை அனுமதிக்க வேண்டும். தம் உற்றார் உறவினரிடம் இந்த கொடும்மைகளை சொல்லி புலம்ப அனுமதிக்க வேண்டும்.

